

Χάνσελ και Γκρέτελ (των αδελφών Grimm)

Στις παρυφές ενός δάσους ζούσε ένας ξυλοκόπος που ήταν τόσο φτωχός, που με δυσκολία εξασφάλιζε κάθε μέρα λίγο ψωμί για τη γυναίκα του και τα δύο του παιδιά, τον Χάνσελ και την Γκρέτελ. Κάποια μέρα δεν είχε ούτε αυτό το λίγο ψωμί για την οικογένεια του. Καθώς ξάπλωσε το βράδυ στριφογυρνούσε στο κρεβάτι του, αλλά λύση δεν έβρισκε στο πρόβλημα του. Τότε του μίλησε η γυναίκα του και του είπε: «άκουσε με άνδρα μου, αύριο το πρωί πάρε τα παιδιά, δώσε τους ένα κομμάτι ψωμί και μετά οδήγησε τα στο δάσος. Όταν φτάσεις βαθιά μέσα στο δάσος, εκεί που είναι πυκνό και δύσβατο, άναψε μία φωτιά και άφησε τα μόνα τους και φύγε. Δεν έχουμε πια τους πόρους για να τα συντηρήσουμε». «Όχι γυναίκα μου» απάντησε ο άνδρας, «να αφήσω τα ίδια μου, τα καλά μου τα παιδιά στο δάσος; Σύντομα θα τα φάνε τα άγρια ζώα». «Λοιπόν αν δεν συμφωνείς» απάντησε η γυναίκα «τότε θα πρέπει να πεθάνουμε όλοι μαζί από την πείνα» και συνέχισε να επιμένει μέχρι ο άνδρας να συμφωνήσει τελικά.

Τα παιδιά δεν μπορούσαν να κοιμηθούν από την πείνα και έτσι άκουσαν τον διάλογο των γονιών τους. Η Γκρέτελ θεώρησε ότι αυτό θα είναι το τέλος τους και άρχισε να κλαίει με λυγμούς, αλλά ο Χάνσελ την παρηγορούσε λέγοντας: «σταματά Γκρέτελ, και μη φοβάσαι εγώ θα μας βοηθήσω». Μετά σηκώθηκε από το κρεβάτι, έβαλε την ποδίτσα του, άνοιξε σιγά-σιγά την εξώπορτα και βγήκε έξω. Κάτω από το φως του φεγγαριού παρατήρησε χαλικάκια να γυαλίζουν στην αυλή. Ο Χάνσελ μάζεψε όσα μπορούσε και τα έβαλε στην τσέπη της ποδιάς του. «Ηρέμησε Γκρέτελ κοιμήσου ήρεμα όλα θα πάνε καλά» είπε στην αδερφή του και ξάπλωσε και αυτός στο κρεβάτι για να κοιμηθεί.

Την άλλη μέρα το πρωί, πριν ακόμη βγει ο ήλιος, ήρθε η μητέρα και ξύπνησε τα παιδιά. «ξυπνήστε παιδιά, θα πάμε στο δάσος, πάρτε από λίγο ψωμί αλλά μη το φάτε τώρα, κρατήστε το για το μεσημέρι». Η Γκρέτελ πήρε το ψωμί και το έβαλε κάτω από την ποδιά της, καθώς ο Χάνσελ είχε τις τσέπες του γεμάτες με χαλικάκια. Μετά ξεκίνησαν όλοι μαζί για το δάσος. Καθώς προχώρησαν λίγο, ο Χάνσελ κοντοστάθηκε και κοίταξε προς το σπίτι, μετά από λίγο ξανασταμάτησε και αναζήτησε το σπίτι με τα μάτια του ξανά και ξανά.

Ο πατέρας τον μάλωσε: «Χάνσελ γιατί σταματάς συνεχώς, συγκεντρώσου στο δρόμο και προχώρα». «Αμάν πατέρα! Κοίταγα το άσπρο γατάκι που ανέβηκε στη σκεπή και θέλει να με αποχαιρετήσει». «Χαζούλη δεν είναι το άσπρο γατάκι» του απάντησε η μητέρα του «αλλά ο ήλιος που έχει ανατείλει και φαίνεται πάνω από την καμινάδα». Ο Χάνσελ φυσικά δεν κοιτούσε για το γατάκι, αλλά πετούσε κάθε τόσο ένα από τα άσπρα χαλίκια που είχε στις τσέπες του. Σαν φτάσανε βαθιά μέσα στο δάσος, τους λέει ο πατέρας «παιδιά μαζέψτε ξύλα, θα σας ανάψω μια φωτιά για να μη κρυώνετε». Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ μάζεψαν πολλά ξύλα μέχρι που σχηματίστηκε μία μεγάλη στοίβα. Μετά άναψαν τα ξύλα και όταν η φωτιά είχε δυναμώσει για τα καλά, τους λέει η μητέρα: «τώρα ξαπλώστε στη φωτιά, εμείς θα συνεχίσουμε στο δάσος για να κόψουμε ξύλα. Να μας περιμένετε να έρθουμε να σας πάρουμε». Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ καθόταν στη φωτιά, μέχρι το μεσημέρι. Τότε φάγανε το λίγο ψωμάκι που τους αναλογούσε. Πίστευαν ότι ο πατέρας έκοβε ακόμη ξύλα, καθώς άκουγαν χτύπους από το τσεκούρι του. Όμως δεν ήταν το τσεκούρι που έκανε τον θόρυβο αλλά ένα κλαδί που ο πατέρας είχε δέσει σε ένα δέντρο και το οποίο παρέσυρε ο αέρας και το χτυπούσε πέρα δώθε. Στη συνέχεια περίμεναν μέχρι το βράδυ, αλλά ο πατέρας και η μητέρα δεν φάνηκαν και κανείς δεν ήρθε να τους πάρει. Όταν νύχτωσε για τα καλά, η Γκρέτελ άρχισε να κλαίει, αλλά ο Χάνσελ την παρηγορούσε: «περίμενε να βγει το φεγγάρι». Όταν βγήκε το φεγγάρι την πήρε από το χέρι και ακολούθησαν τα χαλίκια τα οποία γυάλιζαν με το φως του φεγγαριού και τους έδειχναν το δρόμο για το σπίτι. Έτσι περπατούσαν όλη τη νύχτα και καθώς ξημέρωσε φτάσανε στο σπίτι του πατέρα τους. Ο πατέρας τους χάρηκε πολύ μόλις είδε τα παιδιά του καθώς είχε λυπηθεί που τα άφησε μόνα. Η μητέρα έκανε και αυτή ότι

χάρηκε, αλλά στα κρυφά είχε θυμώσει. Μετά από λίγο καιρό, πάλι δεν υπήρχε ψωμί στο σπίτι και ο Χάνσελ και η Γκρέτελ άκουσαν το βράδυ την μητέρα τους να λέει στον πατέρα: «την προηγούμενη φορά τα παιδιά βρήκαν το δρόμο για το σπίτι, και εγώ δεν είπα κουβέντα, αλλά τώρα δεν έχει μείνει παρά μισή φραντζόλα ψωμί στο σπίτι. Αύριο πρέπει να οδηγήσεις τα παιδιά πιο βαθιά στο δάσος ώστε να μη μπορούν να βρουν το δρόμο για το σπίτι, αλλιώς κανείς δεν θα μπορέσει να μας σώσει». Του άντρα του φαινόταν πολύ δύσκολο και σκεφτόταν ότι θα είναι καλύτερα να μοιραστεί και την τελευταία μπουκιά με τα παιδιά του. Καθώς όμως τα είχε οδηγήσει ξανά στο δάσος, αισθάνθηκε ότι ούτε τώρα μπορούσε να αρνηθεί. Τα παιδιά άκουσαν και πάλι τη συζήτηση των γονιών τους. Έτσι ο Χάνσελ σηκώθηκε για να μαζέψει χαλίκια, αλλά μόλις έφτασε στην πόρτα την βρήκε κλειδωμένη, καθώς η μητέρα τους την είχε κλειδώσει.

Ο Χάνσελ παρηγορούσε την Γκρέτελ: «κοιμήσου αδερφούλα μου και ο καλός Θεούλης θα μας βοηθήσει». Το πρωί οι γονείς έδωσαν από ένα κομμάτι ψωμί στα παιδιά, μικρότερο και από το κομμάτι που τους έδωσαν την προηγούμενη φορά και ξεκίνησαν να πάνε στο δάσος. Στο δρόμο ο Χάνσελ έτριβε το ψωμί και το έκανε ψίχουλα. Κάθε τόσο σταματούσε και πετούσε ένα ψίχουλο. «Γιατί σταματάς συνέχεια και κοιτάς» τον ρώτησε αυστηρά ο πατέρας «συγκεντρώσου στο δρόμο σου». «Α, κοιτάω για το περιστέρι το οποίο κάθετε στη σκεπή και θέλει να με αποχαιρετήσει». «Χαζούλη, δεν είναι το περιστέρι αλλά ο ήλιος ο οποίος έχει ανατείλει και φαίνεται πάνω από την καμινάδα». Αλλά ο Χάνσελ έκανε ψίχουλα όλο του το ψωμί και το πέταξε στο μονοπάτι. Η μητέρα τους οδήγησε βαθύτερα στο δάσος, όπου δεν είχαν βρεθεί ποτέ άλλοτε. Πάλι άναψαν μια μεγάλη φωτιά και οι γονείς είπαν στα παιδιά να καθίσουν και να κοιμηθούν και το απόγευμα θα ερχόταν τους να τους πάρουν. Προς το μεσημέρι η Γκρέτελ μοιράστηκε το ψωμί της με τον Χάνσελ, καθώς ο αδερφός της είχε σκορπίσει το δικό του ψωμί στο μονοπάτι. Πέρασε το μεσημέρι, πέρασε και το απόγευμα αλλά κανείς δεν πήγε να πάρει τα παιδιά. Ο Χάνσελ παρηγορούσε την Γκρέτελ και της έλεγε: «Περίμενε να βγει το φεγγάρι ώστε να μπορώ να δω τα ψίχουλα που έχω σκορπίσει στο δρόμο, θα τα ακολουθήσουμε και θα πάμε στο σπίτι μας».

Όταν όμως βγήκε το φεγγάρι ο Χάνσελ δεν μπόρεσε να βρει τα ψίχουλα, καθώς τα πουλιά του δάσους τα είχαν ήδη φάει. Ο Χάνσελ δεν έχασε το θάρρος του και είπε στην Γκρέτελ ότι θα έβρισκε μόνος του το δρόμο για να βγουν από το δάσος. Όμως πολύ γρήγορα χάθηκαν και περπάτησαν όλη τη νύχτα και όλη τη μέρα μέχρι που αποκοιμήθηκαν από την κούραση.

Μετά περπάτησαν άλλη μία μέρα αλλά δεν κατάφεραν να βγουν από το δάσος. Τα παιδιά ήταν πολύ πεινασμένα καθώς δεν είχαν τίποτε άλλο να φάνε παρά μόνο μερικές άγριες φράουλες που βρήκανε στο δρόμο τους. Αφού περπάτησαν την επόμενη μέρα μέχρι το μεσημέρι, φτάσανε σε ένα σπίτι το οποίο ήταν κατασκευασμένο ολόκληρο από ψωμί, ενώ είχε επικάλυψη από γλυκά και τα παράθυρα ήταν από άσπρη ζάχαρη. «Εκεί θα σταθούμε και θα φάμε μέχρι να χορτάσουμε» είπε ο Χάνσελ «εγώ θα ξεκινήσω από την σκεπή, εσύ ξεκίνα να τρως από το παράθυρο, που είναι γλυκό και θα σου αρέσει». Μόλις άρχισε η Γκρέτελ να τρως από τη ζάχαρη άκουσε μία φωνή από μέσα να λέει:

«κρίτσι, κρίτσι κριτσινάκι, ποιος μασουλάει το σπιτάκι»

Τα παιδιά απάντησαν:

«Κανείς κυρά, κανείς κυρά, Είμαι ο αέρας που φυσά»

Και συνέχισαν να τρώνε. Η Γκρέτελ έσπασε και έβγαλε ένα στρόγγυλο τζάμι από το παράθυρο ενώ ο Χάνσελ έκοψε ένα τεράστιο κομμάτι γλυκό από την σκεπή. Τότε άνοιξε η πόρτα και μια γριά βγήκε από το σπίτι. Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ τρόμαξαν τόσο πολύ που ότι κρατούσαν τους έπεσε από τα χέρια.

Η γριά όμως κούνησε το κεφάλι της και είπε: «Αμάν καλά μου παιδιά, από κινήσατε και ήρθατε εδώ, ελάτε μέσα μαζί μου» και πήρε τα παιδιά από το χέρι και τα έβαλε στο σπιτάκι. Μέσα τους ετοίμασε καλό φαγητό: Γάλα, και τηγανίτες με ζάχαρη, μήλα και φουντούκια και μετά τους ετοίμασε και δύο ωραία κρεβατάκια. Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ ξάπλωσαν και νόμιζαν ότι έφτασαν στον παράδεισο.

Η γριά όμως ήταν μια κακιά μάγισσα η οποία παγίδευε τα μικρά παιδάκια. Για να καταφέρει να τα πιάσει είχε φτιάξει το σπιτάκι με τα ζαχαρωτά. Όποτε κάποιο παιδάκι πήγαινε στο σπιτάκι, η μάγισσα το έπιανε, το μαγεύε, το έτρωγε και έκανε μεγάλη γιορτή. Έτσι ήταν πολύ χαρούμενη που ο Χάνσελ και η Γκρέτελ έφτασαν στο σπιτάκι της. Το πρωί πριν ακόμη ξυπνήσουν τα παιδιά, η μάγισσα σηκώθηκε και πήγε στα κρεβατάκια τους μурμουρίζοντας όλο χαρά: «Ωραίο μεζεδάκι θα έχω!». Μετά άρπαξε τον Χάνσελ και τον έβαλε σε ένα μικρό κλουβί. Μόλις ξύπνησε ο Χάνσελ είδε ότι είχε γύρω-γύρω κάγκελα και δεν είχε χώρο παρά για να κάνει λίγα βήματα. Την Γκρέτελ όμως την σκούνησε για να την ξυπνήσει και της φώναξε: «Σήκω

τεμπέλα, φέρε νερό και πήγαινε στη κουζίνα για να μαγειρέψεις κάτι καλό. Στο κλουβί είναι ο αδερφός σου, τον οποίο θέλω πρώτα να παχύνω και μόλις είναι αρκετά παχύς θα τον φάω. Για αυτό θα πρέπει τώρα να τον ταΐζεις». Η Γκρέτελ τρόμαξε και έκλεγε, αλλά ήταν αναγκασμένη να κάνει ότι έλεγε η γριά. Η μάγισσα έδινε στον Χάνσελ τα καλύτερα φαγητά ενώ στην Γκρέτελ έδινε μόνο τσόφλια καβουριών. Κάθε μέρα πήγαινε στο κλουβί και έλεγε: «Χάνσελ βγάλε το δάχτυλο σου για να δω αν είσαι αρκετά παχύς.» Ο Χάνσελ όμως έβγαζε πάντα ένα κοκαλάκι και η μάγισσα αναρωτιόταν πως γίνεται και δεν πάχαινε καθόλου.

Μετά από τέσσερις εβδομάδες οι μάγισσα λέει στην Γκρέτελ: «πήγαινε και φέρε νερό γρήγορα, είτε είναι παχύς ο αδερφός σου είτε όχι, ήρθε η ώρα να τον φάω. Θα ζυμώσω ταυτόχρονα ώστε μαζί με τον αδερφό σου να ψήσουμε και πίτα». Η Γκρέτελ ήταν πολύ λυπημένη και πήγε να φέρει το νερό στο οποίο θα έβραζε ο αδερφός της. Πολύ πρωί την άλλη μέρα η μάγισσα ξύπνησε την Γκρέτελ και την έβαλε να ανάψει την φωτιά και να κρεμάσει την κατσαρόλα με το νερό. «Πρόσεχε» είπε η μάγισσα «θέλω να ανάψω φωτιά στον φούρνο για να ψήσω το ψωμί». Η Γκρέτελ καθόταν στη κουζίνα και έκλεγε με πικρά δάκρυα. Σκεφτόταν ότι θα ήταν καλύτερα να τους έτρωγαν τα άγρια θηρία στο δάσος και να πέθαιναν μαζί με Χάνσελ, παρά να ετοιμάζει τώρα το νερό για να μαγειρέψουν τον ίδιο της τον αδερφό. «Θεούλη μου, βοήθησε μας τα καημένα να ξεφύγουμε!» προσευχήθηκε. Τότε φώναξε η γριά: «Γκρέτελ, έλα εδώ στον φούρνο,» και καθώς έφτασε η Γκρέτελ της είπε: «κοίτα μέσα αν το ψωμί έχει αρχίσει να παίρνει χρώμα, τα μάτια νου είναι αδύναμα και δεν μπορώ να δω τόσο μακριά. Αν και εσύ δεν μπορείς να δεις τόσο μακριά θα σε βάλω πάνω

στο φτυάρι και θα σε σπρώξω μέσα στον φούρνο για να δεις από κοντά». Η κακιά μάγισσα είχε σκοπό μόλις η Γκρέτελ μπει μέσα στον φούρνο να τον κλείσει ώστε να ψηθεί μαζί με το ψωμί και τελικά να φάει και αυτήν μαζί με τον αδερφό της. Ο Θεός όμως φώτισε την Γκρέτελ και το κοριτσάκι απάντησε: «Δεν καταλαβαίνω με ποιον τρόπο θα πρέπει να καθίσω πάνω στο φτυάρι, καλύτερα να ανεβείς πρώτα εσύ και να μου δείξεις.» Όταν η γριά κάθισε στο φτυάρι και καθώς ήταν ελαφριά, η Γκρέτελ την έσπρωξε με το φτυάρι όσο πιο βαθιά μπορούσε μέσα στον φούρνο και έκλεισε γρήγορα-γρήγορα την πόρτα και την ασφάλισε.

Τότε η γριά άρχισε να φωνάζει και να παραπονιέται αλλά η Γκρέτελ το έβαλε στα πόδια για να μην την ακούει και τελικά η μάγισσα κάηκε. Τότε πήγε η Γκρετελ στον Χάνσελ και άνοιξε την πόρτα του κλουβιού, φωνάζοντας του γεμάτη χαρά: «βγες έξω Χάνσελ, ελευθερωθήκαμε!». Τα παιδιά αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και έκλαιγαν από χαρά.

Όλο το σπίτι της μάγισσας ήταν γεμάτο με μαργαριτάρια, διαμάντια και άλλες πολύτιμες πέτρες. Τα παιδιά γέμισαν τις τσέπες τους και έφυγαν ψάχνοντας να βρουν το δρόμο για το σπίτι τους. Τελικά έφτασαν σε ένα ποτάμι με πολύ νερό και δεν ξέρανε πώς να το περάσουν. Τότε η αδερφούλα είδε ένα άσπρο παπάκι να κολυμπάει πέρα δώθε και του φώναξε: «αχ καλό μου παπάκι πάρε μας στην πλάτη σου». Όταν την άκουσε το παπάκι πήγε και την πέρασε στην απέναντι πλευρά του ποταμού.

Αμέσως μετά πέρασε και τον αδερφό της. Μετά από αυτό βρήκανε τον δρόμο για το σπίτι τους.

Μόλις είδε τα παιδάκια ο πατέρας, χάρηκε πάρα πολύ. Δεν είχε περάσει μέρα που να είναι χαρούμενος όσο έλειπαν τα παιδιά. Η μητέρα όμως είχε πεθάνει. Χάρη στους θησαυρούς που έφεραν μαζί τους τα παιδιά, δεν χρειάστηκε ποτέ πια να πεινάσουν.